

C a p p r i c c i o s a

#1

”som en fet pizza i ansiktet på fandom!”

”fet och flottig, precis som
det skall vara!”

”Jag vill ha ansjovis! ansjovis! på min Cappricciosa!!!”

”Multiple exclamation marks is a
true sign of a sick mind.”

I nästa nummer mer av allt och Heavy Metal dessutom!!

Redaktionellt

Det är en stor tid vi lever i! Vänner! Fandomen kallar oss alla! Jag vet inte hur det är med dig, men jag skriver, tänker och klurar på stora ting. Det är svart med små vita prickar och inget blir någonsin som förr...

Cappricciosas redation har som vanligt jobbat in i det sista för att servera en lagom dos av precis allt det där som din mamma så åt dig att du behöver, och lite till. Upsalafandom läser böcker och diskuterar dem med en litterär skarpsyn som bara en lärdomsstad kan uppbringa. Dessutom skrives det fanzines och drickes té. Mer blog åt folket och bra, seriös sf åt alla kan vi önska av 1999. Vi får väl se vad som händer. Moorcock har sagt att hans sista Pyat roman nog inte kommer förrän år 2000, men innan dess tänker jag klämma i mig *Dhalgren* och kanske en eller annan Wolfe. Alltid Wolfe, mera Wolfe. Dessutom så behöver man Dick för att inte bli för säker på sig själv, det är jag säker på.

Skriv till redaktionen på:

Andreas Gustafsson
Studentvägen 12:24
752 34 Uppsala

eller: ante@update.uu.se

Detta fanzine distas med SFF men det slutar jag kanske med utan förvarning så skriv LoC, bidra med material eller skicka en Selma eller liknande till redaktionen för att vara säker på att få det i fortsättningen!! **F I A W O L ! !**

Det senaste, en Ny Våg

Det har hänt mycket under hösten, en av de saker som skedde var att Upsalafandom presenterade ännu en bejublad kongress. Denna gång skedde det under namnet *En bättre konfekt*. Det var den första kongress jag själv var med som kommittémedlem, men antagligen inte den sista! Under lördagskvällen författade jag och Anna ett manifest som vi läste upp för den gapande massan. Det tog dem med storm, de blev stumma, de slogs med Häpna! och allt det där andra. Dock har det visat sig i efterhand att precis som alla stora manifest så behöver det uttolkas, läsas hermeneutiskt med en kritisk blick. Det är laddade ord fyllda med tolkningsmöjligheter och eftersom en text alltid är en text så kommer den här i repris:

Serconism med ett fhaanniskt ansikte

Khamrater! Alltför länge har vi lidit i vår dogmatiska slummer, förtryckta av förutfattade meningar och omvärldens destruktiva inflytande! Dessutom har det gällande sociala förtrycket och sercons storkapital förlett den fhaanniska klassen till trött intet. Kampen för fanniskheten får aldrig upphöra! Det är dags att ta kontroll över produktionsmedlen i fandom och assimilera de krafter som utarmar oss!

Vi kan inte låta initiativkraften gå oss förbi. När vi känner den fanniska rhåkraften sina är det dags att handla och ta tillbaka den tid som rätteligen är vår. Vi lever ju trots allt i framtiden!

Ett oomtvisteligt faktum är att Upsalas klassiska fandom lever och frodas, återväxten är god. Åttioalet har inte monopol på fanniskhet. Har vi tappat tron på egoboorn? Nej! Frisk fanac och mer fanzines ska krossa de hämmande murar det tidiga åttioalet lämnat efter sig. Sålunda göres sercon fhaannisk. Detta är framtidens enda väg för en hållbar utveckling!

Den naturliga dialektiska utvecklingen har nått en kritisk punkt. Åttiotalsnostalgin luktar gammalt och unket. En syntes är nära förestående! Motsatsparen sercon och fanniskhet upplöses när sercons storkapital övertas av de fhaanniska massorna. Då har de kämpande produktionsmedeln i sina händer!

Khamrater! Vi presenterar för eder: serconism med ett fhaanniskt ansikte!

För dem som tycker att det fortfarande finns dimmor som slöjar er fulla förståelse så finns det nu en rik flora av texter som tolkat detta manifest. Jag kan ju nämna Folk och fans i landet Annien #3, men eftersom alla stora texter är tillämpliga på alla livets situationer så serverar jag ännu en text som tolkar

manifestets anda nedan. Efter den följer den vanliga blandningen som du vant dig vid i *Cappricciosa*, högt och lågt men alltid relevant. Postmodernt och ganska wittert faktiskt!

Fanac i framtiden

Det var det här med att få orden på pappret som var det svåra. Så var det förr, så är det även nu. Dock finns det förstås ingen bot på problemet med hjärnsläpp och total frånvaro av inspiration, men i en del andra fall finns det bot. När man väl vet vad man skall skriva, gäller det att fästa tankarna och det kan ju bli ett problem i sig.

Eftersom jag inte var med i fandom under den tid som stencilapparaterna regerade oinskränkt har jag mest hört om dem från dem som var med då. Det är helt fantastiskt vad nostalgiska en del fanns blir så fort dessa maskiner kommer på tal! Man nämner *mimeo* och sedan finns det ingen hejd på nostalgifloden. Det känns som om själva vevandet på stencilapparaten och kladdandet med corflu har i efterhand blivit mycket mer än vad det en gång var. Jag kan mycket väl tänka mig att man när det begav sig rätt ofta kunde sitta och kladda med stencilfärgen och önska sig ett enklare sätt att på se sitt fanzine bli realitet. Nu verkar det dock som alla sådana eventuella suckar är glömda sedan länge.

Eftersom jag under ganska många år intresserat mig för datorer så har jag följt datorpressen under de år som gått och i dem fanns en våg av entusiasm över ett liknande fenomen. Jag minns att det ofta skrevs i *Svenska Hemdatorhacking* (senare *Svenska Hemdatornytt*) om en fantastisk dator som hette Atari ST. Det som var så fantastiskt med den var främst två saker. Den hade ett MIDI interface inbyggt, vilket fick den att bli populär bland musiker, men den hade även ett unikt programstöd. Programmen som var så populära var de s.k. DTP programmen som ST:n visst var bra försedd med. Självt ägde jag en Amiga och på den här tiden var det viktigt att hålla på sitt märke så jag erkände naturligtvis aldrig att DTP eller MIDI var något att hänga upp sig på!

Sribenterna ville få det att framstå som om vi stod inför en formidabel informationsrevolution! ”Nu kan vem som helst göra professionella publikationer hemma på sin dator!” kunde det stå som rubrik. Jag vet inte riktigt vilka publikationer det var som alla satt och skrev på hemma i stugorna, men det borde ju ha varit fanzines eller hur? Underligt nog så kan jag inte säga att jag så här inne ifrån fandom kan säga att jag tycker det verkar som om DTP-revolutionen syns så tydligt. När jag läste om det i datortidningarna var i slutet av 80-talet. Om jag nu inte har fått min kronologi helt fel så var den mest fanzine aktiva delen av svensk fandom under 80-talets början och mitt *inte*, säg 1988 och framåt, då DTP-revolutionen skulle drabbat oss!

Under det sena 90-talet har det hänt en hel del i svensk fandom. Nu vill jag kanske inte påstå att det varit helt dött innan dess heller, men att det allt har blivit lite mer fart nu det är jag säker på. Är det kanske så att många fans minns det glada 80-talet och dess stencilapparater lite *för bra*? Kanske vore det bra för produktiviteten att sluta sörja de svunna tiderna och leva lite i nuet?” Fanac, in hope of Egoboo” remember? Jag vet inte hur många gånger jag har hört folk tjata om dessa eviga stencilapparater! Jag läste dessutom nyligen *The Enchanted Duplicator* och fick en injektion av både kreativ energi och anti-vilja mot dessa mimeos!! Alla verkar tycka att det enda som gäller för att vara riktigt fannisk är att skriva stenciler på en halvdöd skrivmaskin och halvt bedövad av illaluktande kemikalier veva fram ett fanzine!!! Det måste finnas andra sätt.

Jag sitter och knacker fram det här fanzinet på ett modernt fartmonster till dator med ett avancerat ordbehandlingsprogram, ett DTP program och en laserskrivare. Duger inte det? Det är ju i alla fall sciencefiction så det skriker om det! Datorn har samma beräkningskapacitet som en superdator på 70-talet och texten skrivs med en laserstråle! Laser det har man ju i laserpistoler eller som rymdvapen, då måste det vara synnerligen häftigt att ha en skrivare som använder laser, eller hur?

Så är det då kanske dags att sätta igång och skapa. Att låta sig svepas med av den fhaaanniska råkraften som bara rent osannolikt träffar en när man stretar sig igenom The Mountaions of Inertia och skådar trufandom vid horisonten. **Skriv för fhan!**, som en känd TV-personlighet skulle uttryckt det.

Riktig Rock n' Roll – Kungen och brutalmaten

Det är ganska svårt att komma ifrån det faktum att vi alla behöver äta för att överleva. En del av oss är mer kräsna än andra, vilka verkar kunna överleva på sporadiska intag av i det närmaste onämnbart ting. En kamrat till mig levde t.ex. en vecka på pizzasallad som folk lämnat kvar i de lokaler på Chalmers tekniska lekskola som han brukade frekventera.

Som en kommentar till det faktum att vi alla nu då lider av detta biologiska krav på födointag kan även nämnas att Åka vid flera tillfällen klagat på att hon till skillnad mot mig är gravt matberoende och inte kan vänta lika länge mellan målen som jag ibland kan. Det om beroende eller inte, tillbaka till det som jag tänkte tala om från början. Brutalmat.

Jag är själv ganska förtjust i matlagning, något som jag brukar betrakta som en ädel konst. Dock har jag ganska fri syn på det där med konst, kanske skulle man nästan kunna kalla det för en vagt postmodern estetik, så det har hänt att folk höjt på ögonbrynen när jag talat om en del av de saker jag kan sätta i mig. Dock är jag inte värst, Wahlbom är en god kandidat. Han kan äta allt tillsammans med HP sauce.

Ett land som har lyckats med bedriften att förvandla mat till något groteskt är USA. Jag fascineras ofta av detta land och de underliga vanor som folk där tycks ha. Det har hänt mer än en gång att jag yttrat uttalanden som "mussepiggland" samt "djävla cirkus". Dock finns det en figur som gör det värt att fascineras av och det är Elvis.

Jag tycker att det finns få saker som är så smarriga som den där osannolika mackan man kan tänkas komponera sent på natten. (Nu finns det inget som hindrar att den inmundigas på dagtid, men den hunger som infinner sig efter midnatt är helt unik) Inte vet jag varför, men folk brukar grimasera så underligt när jag pratar om jordnötssmör. Jordnötssmör är en i det närmaste nödvändig del i en brutalmacka, tja i all brutalmat. Tänk dig en nyinköpt limpa färdigskivat formbröd. Tänk dig jordnötssmör. Tänk dig jordgubbsylt. Tänk dig majonäs. Om du mot förmodan kan lyckas med bedriften så försök att klämma in en skivad banan i anrättningen också. Now we're cooking!

Elvis lär ha satt i sig lika mycket per dygn som en fullvuxen hingst kräver för att hålla igång en aktiv dag. Hans ganska livliga konsumtion av diverse piller, t.ex. amfetamin, hade totalt tagit kål på hans förmåga att känna hunger och mättnad så han åt så länge han var vaken. Man sover ganska dåligt om man går på amfetamin kan tilläggas. En av de saker som han gillade var mackor med jordnötssmör. Han bad sin hushållerska en kväll om "a peanutbutter sandwich". Nu hade hon inte en aning om vad han kunde tänkas mena med det, eftersom han aldrig bett om en sådan förrut. Inte heller gav han henne några närmare instruktioner så hon fick skapa efter eget huvud. Hon använde formbröd, jordnötssmör, mycket smör samt skivad banan. Vid avsmakandet visade det sig att det var precis vad Kungen hade tänkt sig. Nej, jag talar inte om Kaj Harju!

Det som brukar få folk att storkna är när jag framhärdar att det inte finns något som går så bra ihop med jordnötssmör och jordgubbsylt som majonäs. Kanske kan det tänkas låta lite underligt med sylt och majonäs, men tänk på att jordnötssmör som mest är fett fungerar ju med sylten, eller hur? Då borde ju majonäs, som också mest är fett, fungera lika bra! Man tar alltså en skiva bröd och breder därpå ett duktigt lager med jordnötssmör. Sedan tager man en brödskiva till och anbringar på den jordgubbsylt. Amerikanerna använder jelly, men det är ekvivalent med sylt i detta fall. Efter det att du kramat ur en försvarlig mängd majonäs på skivorna så lägger du dem tillsammans med de smetiga sidorna tillsammans. Tycker du att det låter som om det blir mer fyllning än bröd? Det finns det lösningar på det också!

Elvis hade det lite tråkigt en kväll, han ringde en polare och frågade om han kände för att snacka och ta en nattmacka. De tog Elvis privatplan till staten intill där det fanns en kille som kunde göra schyssta mackor. Nu hade jakten på den perfekta nattmackan hunnit gå in i en ny fas av ohejdat kaloriintag. Spänn fast er. Försök föreställa er att man tar en limpa ljus bröd och klyver den på längden. Gräv ur innehålllet. Stek ett halvkilo bacon och vräk in det tillsammans med ohemula mängder jordnötssmör, jordgubbsylt och majonäs. Lyckas du dessutom få in brödmojset som en gång var limpans inälvor, har du framför dig vad The King satte i sig den natten tillsammans med en kompis. Själv blir jag mätt bara jag tänker på anrättningen. Undrar hur mycket Coca Cola som gick åt för att skölja ner kalaset?

Själv står man hemma i köket och breder duktiga lager jordnötssmör på två skivor formbröd och skivar banan över dem innan de läggs ihop och steks i mycket smör. Kingens första peanutbutter sandwich, lika fin nu som då! Sedan händer det en eller annan gång att man känner att det kurrar, och då äter man inte Snickers! Då plockar man fram jordgubbsylten och majonäsen! Brutalmat helt enkelt.

Fett är rätt, flott är gott!!

Knäppgökar jag mött

Har du, min käre läsare, tänkt på hur många tokar det finns lösa egentligen? Jag tycker mig ha stött på mer än min dos efter att ha växt upp i Värnamo, men kanske är jag elak mot min födelsestad. Det finns en osannolik mängd med knäppgökar, tokar och rena dårar lösa här i världen. Varför skall de alla antasta mig? Nu är den senaste mening kanske inte helt med sanningen i överensstämmande, men jag har träffat några riktiga galningar i mina dagar.

För en ganska många år sedan så slumpade det sig så att folk i min ålder, gymnasieåldern, började samlas på en pizzeria i Värnamo som heter Napoli. Alla pizzerior heter ju Kreta, Napoli, Akropolis eller något liknande sydländskt så det kanske inte är så konstigt. Detta ställe sålde öhl och vin till oss törstiga stackare och ibland var det t.o.m. en eller annan som köpte en av deras dyra pizzor så att vi fick sitta kvar där. Kanske hade vi fått sitta kvar där i alla fall eftersom personalen var väldigt förstående (och en av de som jobbade där var jämngammal med oss och gick livsmedelslinjen...). Nåväl, på denna lokal samlades efter ett tag de som ville vara lite alternativa. Det var en salig blandning av folk från Amnesty, Svenska Freds och Grön ungdom. Mitt främsta incitament var att jag ville träffa söta flickor, samt att det var samma folk som var engagerade i Värnamos musikliv. En god vän till mig som heter Pär satt där en gång med några kamrater och kedjerökte. Pär kedjerökte alltid på Napoli av någon anledning, ofta tände han ciggen i fel ända dessutom. Vid detta tillfälle satt han helt lugnt och läppjade på sin stora stark när en av Värnamos lösdrivare kom fram och ville prata med honom. Han frågade artigt och belevat om han möjligtvis fick spika in Pär i en låda!! Pär som var lite glad och förfriskad tyckte att mannen var lite lustig och svarade glatt att det kunde han visst gå med på (kanske var han lite nyfiken på hur det hela skulle gå till) Vilken låda det skulle handla om, eller varför tänkte han inte på att fråga om. Mannen såg i all fall glad ut, men svarade att i så fall så måste han döda Pär först. Pär gav honom fingret och bad honom dra åt helvete. Vad jag vet så var det kanske precis vad han gjorde.

Det historien var ganska lustig tyckte jag när Pär berättade den för mig första gången. Han var ärligt upprörd och jag kunde inte sluta skratta. Något år senare var det min tur att stöta på en av Värnamos mer egendomliga innevånare.

Jag satt på Värnamos statsbibliotek, där jag vanligtvis hamnade när jag skolkade, och läste JVM och Illustrerad Vetenskap. Bredvid mig i tidningsrummet satt en äldre herre med ett papper i handen som han satt och vred på. Ibland hände det sig att han skrev något på det. Han såg lite ovårdad och mystisk ut i största allmänhet. Jag hade sett honom tidigare för han hängde lika mycket på biblioteket som jag gjorde. Jag sneglade nyfiket på hans papper och såg att det innehöll lite trianglar och streck hit och dit, dessutom lösa ord klottrade på tvären samt några bibelord med hänvisning. Han måste ha upptäckt att jag tittade för han böjde sig åt mitt håll och höll fram pappret och visade på "John 3:16" och sa att det hade han minsann upptäckt. Vad han hade upptäckt var jag inte intresserad av att höra men jag nickade artigt och lyssnade. Nu började han predika om domedagen och insikter han hade fått och att han minsann var kristen. Vid det här laget visste inte jag riktigt vad jag skulle säga, men var trots mitt leende lätt panikslagen och undrade vart jag skulle ta vägen. Han fortsatte sin utläggning och blev lite mer konspirationsteoretisk. Snabbt ursäktade jag mig och reste mig med hänvisning att jag måste gå. Jag har ingen aning om vad han försökte övertyga mig om men jag ville bort! Jag vet inte riktigt vart jag tog vägen eller om jag kanske bara flyttade till övervåningen, men jag höll mig borta från honom i fortsättningen. Några år senare stötte jag på honom då han stor framför mig i kassakön på snabbköpet och försökte övertyga kassörskan om någon tokighet. Det finns alla sorter i vår galna värld. Vad jag inte riktigt fattar är varför dessa figurer är så måna om att förklara sig för omvärlden? En annan av de excentriska figurer som vandrar runt på Värnamos gator är en herre med svart skinnväska och kulmage som bor i en håla utanför Värnamo. Han brukar åka tåget in till stan och sedan vandra runt barfota och prata med folk. En gång försäkrade han mig om att han minsann hade polisens tillstånd att gå barfota och att han var poet. Det kanske man skulle ta som ursäkt för att bete sig lite udda om andan faller på?

Nu är det inte så att jag blivit totalt befriad från stollar i Uppsala heller för den delen. Det finns visst konstiga figurer lite överallt i vårt land. Den som jag minns bäst är nog agenten som jag kallar honom.

Jag bodde på den tiden i Gränby och hade ett par kilometers promenad till centrum och in till min institution. Det var en solig och vacker dag och jag går och ser mig om på mina medmänniskor och tänker inte på något särskilt när jag märker att mannen framför mig betar sig lite underligt. Människan höll på att vända sig om lite nu och då. Han vred ibland bara på huvudet och ibland såg det ut som om han försökte vrida på hela överkroppen. Det var tydligt att han upptäckt att jag gick bakom honom.

Nu fortgick det naturligtvis inte så här, utan han tilltalade mig strax. Han frågade om jag kunde gå förbi honom eftersom han inte tycket om att ha folk bakom sig. Jag tyckte detta var en lite underlig begäran eftersom jag knappast var ensam med honom på gatorna, men jag gjorde snällt som han sa och gick förbi honom. Nu var han dock inte nöjd med detta utan ville precis som alla andra galningar alltid förklara varför han betar sig stolligt och få det att framstå som fullständigt normalt. Han fortsatte med att förklara att det var en yrkeskada han hade för han hade varit SÄPO agent! Att han hade varit SÄPO agent trodde jag inte för en sekund på, men om han trodde det så gick det väl an. Som om för att bevisa sin antydda yrkeskada började han nu kasta blickar över axel. Jag som var tvungen att göra detsamma för att kunna tala med honom såg det tydligt. Det skulle inte förvåna mig om han gjorde det för att verka övertygande. I alla fall så var det visst så att han var van att skugga folk och då var man noga att inte bli skuggad själv. Han tyckte det var bäst att han mig framför sig bara för att vara säker (och så slängde han en blick till över axeln). Med något maniskt i rösten frågade han plötsligt om jag skulle till

posten. Jag skulle vid tillfället till min institution så jag svarade nekande vilket fick honom att säga "Det var ju tur det. Annars hade jag blivit misstänksam." Det var ju en snygg agent som tror på allt som de fientliga agenterna säger. Dessutom trodde jag faktiskt att en av poängerna med att vara hemlig agent är att man inte skall tala om för vilt främmande människor att man är anställd av SÄPO. Jag har senare läst en hel del om SÄPO och hur kompetenta de verkar vara och hur konstigt deras organisation administreras så kanske var han SÄPO agent trots allt...

Gäst hos verkligheten

Ibland undrar man hur det skall gå för mänskligheten. En av de fördelar som finns med att bo i studentkorridor, är att man får tillfälle att studera alla egendomliga levnadsvanor som folk har. Jag har precis avnjutit min curry och sitter och myser i min stol, då en biomedicinsstuderande ung dam kommer in i köket. Hon skall tillreda kvällens måltid, vilken verkar basera sig på kyckling. (eftersom jag själv varit vegetarian i två år så lagar *jag* fortfarande bara vegetarisk mat, och tro mig, man kan faktiskt ha curry till annat än kyckling!)

Det som berörde mig mest var inte det faktum att hon tänkte äta en död fågel, utan det faktum att hon som om det vore det naturligaste saken att göra i köket slår på TV:n. Vi har en TV i korridorens kök. Tydligt gjordes det en insamling av några tidigare boende för att man skulle kunna köpa en TV. Som alla vet kan man ju inte vara social och naturlig utan att den där saken står i ett hörn och låter och blinkar.

Nu kan man ju fråga sig vad man väljer att titta på för TV program om man är en ung, snart välutbildad, ung dam i 90-talets Sverige. Hon väljer att titta på en talkshow. Hon väljer att titta på Ricki Lake. Ricki Lake är en av dessa talkshow värdar som blivit säljande underhållning i trean. Av okänd anledning är hennes program populära både i USA och på andra ställen. Tanken bakom programmet är löjligt enkel: skäm ut dig offentligt. Folk kommer till TV studion och skall prata ut om saker som allt som oftast är synnerligen privata. Relationsrelaterade problem är vanliga och de ventileras på det mest ingående vis man kan tänka sig. Allt som är osnyggt, snaskigt eller upprörande skall dras fram. Ofta är frågorna sådana som berör två personer, de som är inblandade i förhållandet ifråga. Hur frågorna kom att bli offentliga, det begriper jag inte.

Kvällstidningarna lever gott på att skriva allt som är äckligt, obehagligt eller otrevligt med så stora och svarta bokstäver som möjligt. Likadant fungerar skräp som Ricki Lake show. Man blåser upp folks eländiga situation och de tror att de får det bättre om de ventilerar allt i TV. Man brukar ibland i politiska sammanhang tala om att tvätta byken offentligt, men då handlar det om folkvalda som av folket kan granskas och ställas till svars om de missbrukat väljarnas förtroende. På något vis har detta kommit att smitta av sig på journalistiken och TV mediet. Varför skulle allt tjäna på att bli offentligt? Är allt som sker offentligt? Har jag rätt att snoka i folks privatliv?

I Ricki Lake talar ofta ett par om sina personliga problem. En part kanske tycker att den andra är för fet, och tycker att hon/han inte fått gehör hos sin partner för de önskemål som framförts om att försöka banta. Vad gör man då? Man kan ju hota med att rasera, eller riskera, något som personen känner starkt för; nämligen deras förhållande. Kort sagt kan man hota att lämna sin partner om inte personen ifråga går ner 30 kilo. In träder nu ett mysterium, skrudat i kvällstidningspapper, klatchiga klyschor och **STORA SVARTA** bokstäver. Varför tar man inte och talar om detta i hemmet? Varför talar man inte ut två och två, kanske i sällskap av några trogna vänner om man behöver yttre stöd? Nej, vi tar det i TV studion istället så kan folk gotta sig lite åt det snaskiga detaljerna, skratta och själva vara med och ta ställning. Att man flyttar ut sina problem på detta vis i det offentliga rummet tycker jag är tragiskt. Det tyder på att man i dessa miljöer tydligen totalt glömt bort hur man gör för att prata med varandra, man pratar *för* varandra istället. Det är tydligen viktigare att höras än att höra. Man känner ibland att det finns hopp för Sverige när man inser att amerikanerna är så dumma som ställer upp i Ricki Lake. Sedan minns man tyvärr att vulgärunderhållning och "gör bort dig offentligt" har nått även Sverige, skräpet tillverkas här i vårt eget land... Nu till åskådarna, de som vältrar sig i smutsen och betraktar andras liv som så överkliga att man kan sälja dem som underhållning om man skriver **SEX** eller **INCEST** eller **OTROHET** med stora svarta bokstäver.

Vem är det som tittar på Ricki Lake? Vem är det som köper kvällstidningar? Vem är det som köper folks privatliv och sedan konsumerar det som om det vore helgspriten?

Det är en ganska disparat samling människor. Det finns välutbildade, arbetslösa och de med välbetalda jobb. Dock är det lyckligtvis så att de som jobbar hela dygnet inte har tid för eländet, vilket är lika bra för dem. Kanske försummar de familjen, men de vältrar sig inte i dynga som underhållning! Jag vet att Dénis Lindbom en gång skrev i Spektra (det var på den tiden som det var en läsvärd skrift som kom ut regelbundet, en del av er kanske kommer ihåg det...), att fans är

intelligentare än andra människor. Fans som läser sf tränar sig att tänka det otänkbara, att föreställa sig situationer som enbart abstrakta begrepp eftersom de aldrig hänt. Fans läser om andra varelser och försöken att i kontakt med dem, eller ensamt, förstå mer av det universa vi alla delar. Detta kräver fantasi och förmåga till abstrakt tänkande. Detta kräver att man kan föreställa sig situationer och tänka sig hur man borde handla i dessa situationer. I bästa fall kunde det vara så.

Nu håller jag inte riktigt med Denis, jag vet att det finns massor med korkade fans världen över. Dessutom finns det många människor som inte alls är fans, men som trots allt inte är dumma och osofistikerande. Dock vet jag att det finns, mitt ibland oss, folk som njuter av att se andras livs misslyckanden rullas upp på TV rutan. Jag vet att det finns folk som köper sin kvällstidning och vill veta allt om hur obducenten styckade sitt offer, om hur pedofilen våldförde sig på den 4-åriga flickan, hur Clinton blev avsugen i ovala rummet eller hur folket vid tågkatastrofen i Tyskland led när deras ben blev avslitit! Detta är barbari. Detta är antitesen till kultur och civilisation.

Det enda som gör att jag inte helt cyniskt vänder mig bort från världen är att jag vet att det finns folk som vämjes lika mycket som jag av detta vulgära försök till att göra underhållning av olycka och elände. De finns de som inte tittar på Ricki Lake och skrattar med i kören, det finns de som *inte* köper skvallertidningar eller kvällspressens publikationer. Sälla dig till oss, vi kan aldrig bli för många!!!

Pysselhörnan

Vad skulle kunna tänkas hända i en strid mellan en säkerhetsstyrka från USS Enterprise (som alltid blir dödade strax efter att de dykt upp i bild) och en grupp av Imperiets Stormtrupper, som inte kan sikta bra nog för att träffa en planet?

Jag vågar inte ens gissa...

Påminner lite om den evighetsmaskin som jag en gång hörde förslås. Som alla vet så faller ju en smörgås som man tappar i marken alltid med smöret neråt. Dessutom är det allmänt känt att katter brukar landa på rätt köl hur man än släpper dem.

Vad skulle hända om man skulle smöra ryggen på en katt och sedan släppa den?

En kattälskare som jag skulle naturligtvis aldrig utföra experimentet i fråga. Mjau!

LoC spalten

[Pga diverse omständigheter så publiceras de LoC som inkom till *Gimme Blog! Gimme Blog!* i detta fanzine, precis nu.]

//Följande inkom med e-post från Anders Wahlbom.

Hej!

Tänkte kortLoCa "Gimme Blog! Gimme Blog!":

Intressanta anekdoter, fascinerande inblickar i en värld jag som nykterist bara betraktar utifrån. Något estetiskt störande, dock, att styckerubrikerna har olika typsnitt. Tankspriddhet eller medvetet?

Kort LoC, men jag kommer inte på så mycket mer just nu. Spontant iaf.

Hare bra,

Anders Wahlbom

//Gratis du var först, bara timmar efter det att jag släppt fanzinet för världen. Jo, jag misstänker att vi fylltrattar kan verka ganska egendomliga utifrån. Ibland har vi till och med sanslöst roligt! ("Jag kan dricka sprit utan att han kul!" sa han glatt.) Dessutom vet jag att alla har minst en bra historia om fyllan och villan och jag ville dela med mig ur förrådet. Får jag bidrag så blir det fler nummer. Dock har jag fått

höra att det kanske var en aning pubertalt, vilket ju inte hindrar att det oftast är vuxna människor som figurerar i berättelserna och inte gör det en bra historia sämre, eller? Rubrikerna skall helt inte vara i olika typsnitt nej. Fel av mig.

//Sedan kom följande från Hans Persson (mitt första klassiska *pappers* LoC!!)

Hans Persson
Domaregatan 8
586 63 Linköping

Hej!

Jag tänkte att jag skulle kolla illustrationen du refererar till i *Nordisk Familjebok* eftersom jag faktiskt har en sådan (ärvd från farmor), men det finns ingen illustration alls i artikeln "Ställförflyttning" (som man blir refererad till från "Gång"). Jag antar att det är för att jag har en femtiotalupplaga och inte den roligare ugglan.

Du säger att man inte är full om man kan ligga ner utan att hålla i sig. Känslan av att hålla på att ramla av golvet har jag drabbats av ett par gånger. Det är en intressant upplevelse, men inget jag egentligen skulle rekommendera. Det är dock fascinerande att hjärnan och kroppen kan komma med så totalt olika versioner av vad som händer. Man inser att man inte på något sätt kan ramla av golvet, men likafullt är man tvungen att ligga med armarna rakt ut och hålla sig i någonting för att inte trilla av.

Hälsningar,
Hans Persson

//Det är som du säger ett fall av fel upplaga. Hade jag haft en scanner kunde jag ha haft med den illo jag skriver om. Jag hade en vag plan som gick ut på att kopiera in bilden i mitt kopieringsoriginal, men det blev inte riktigt bra. Det är mycket med det tekniska. Ugglan modell äldre rekommenderas dock till alla. Även om den är lite gammal så innehåller den fantastiskt mycket mer information om allting, löjligt mycket oftast (Jag minns en gång hemma hos Anglemarks då Johan sitter på golvet och läser högt om "hemman" i flera minuter...) och inte alltid föråldrat.

Det där med att ligga ner och inte hålla i sig var väl mest ett test för att se om folk skulle börja prova att lägga sig ner. Kanske fungerar det trots allt även i sin mest bokstavliga form. Att hjärnan och kroppen har olika versioner känner jag igen. Jag upplever ibland att jag kan sitta och befalla kroppen att lyfta en arm och sedan i mitt stilla sinne sitta och håna kroppen för att den inte reagerar. När armen börja segla uppåt så jublar jag lite inombords för att den där slöisen slutligen fattade. Konstig känsla.